

Rewolucja w etykietowaniu żywności: mało czasu na zmiany

Środki spożywcze wyprodukowane po 13 grudnia 2014 r. będą musiały być **oznakowane według nowych zasad**. Zmiany wynikają z unijnego rozporządzenia i dotyczą m.in. treści i formy podawania informacji na opakowaniu bezpośrednim lub etykiecie. Znaczna część firm nie jest do tego przygotowana

Tomasz Kaczyński
senior associate
tomasz.kaczynski@dzp.pl

Walery Arnaudow
associate

Marcin Piekłak
associate

Michał Tracz
associate

prawnicy praktyki Life Sciences, kancelaria Domański Zakrzewski Palinka sp.k.

Od 13 grudnia 2014 r. będzie stosowane rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności. To z perspektywy europejskiego konsumenta jeden z najbardziej oczekiwanych aktów prawnych, regulujących obrót artykułami spożywczymi. Harmonizuje ono normy regulujące znakowanie powszechnie spożywanej żywności. Rozporządzenie to jest wyrazem tendencji, którą możemy zaobserwować w przypadku wielu innych rodzajów produktów, np. leków, a która ma na celu zapewnienie wysokiego poziomu ochrony konsumentów w całej Wspólnocie poprzez ustanowienie minimalnych wymagań funkcjonujących we wszystkich państwach członkowskich. Dodatkowo omawiane regulacje europejskie, tak jak analizowane rozporządzenie, w niektórych zakresach pozostawiają państwom członkowskim możliwość wprowadzenia bardziej szczegółowych unormowań.

Nowe obowiązki

Dla firm rozporządzenie wprowadza wiele istotnych zmian w zakresie informowania konsumentów na temat żywności.

Część „nowych” przepisów z punktu widzenia ustawodawcy europejskiego jest nam dobrze znana, gdyż została przeniesiona z różnych dyrektyw, które dotyczyły ogólnych wymogów dla ozna-

kowania żywności. Dodatkowo w krajach UE – w tym w Polsce – funkcjonują już bardzo szczegółowe regulacje związane ze znakowaniem żywności, m.in. środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz suplementów diety, ale również żywności takiej jak miód czy wołowina. Istotne z perspektywy przedsiębiorców jest, że wykształconą wokół nich praktykę możemy odnosić także do poszczególnych norm rozporządzenia 1169/2011.

Nie zmienia to jednak faktu, że w związku z nowym rozporządzeniem konieczne jest bardziej kompleksowe podejście do stanu prawnego, jaki będzie obowiązywał po 13 grudnia br.

Niniejszy artykuł przedstawia najważniejsze obowiązki w zakresie znakowania, jednakże jedynie sygnalizuje kluczowe kwestie, nie stanowi zaś kompletnego wykazu zmian, gdyż ich ilość jest zbyt znacząca. Celem ułatwienia przedsiębiorcom wdrożenia poszczególnych przepisów autorzy kładą nacisk na omówienie praktycznych aspektów.

Okresy przejściowe

Rozporządzenie 1169/2011 weszło w życie 13 grudnia 2011 r. (tj. 21 dni po jego ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej). Jednak ze względu na szeroki zakres wprowadzonych zmian dotyczących znakowania żywności ustawodawca unijny postanowił, że co do zasady rozporządzenie 1169/2011 będzie stosowane od 13 grudnia 2014 r.

Wyjątki od powyższej reguły dotyczą stosowania szczegółowych wymogów odnoszących się do nazewnictwa mięsa mielonego oraz obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej środków spożywczych. Szczegółowe wymogi dotyczące nazewnictwa mięsa mielonego (określone w załączniku VI część B rozporządzenia 1169/2011) są stosowane od 1 stycznia 2014 r. Natomiast w przypadku podawania informacji o wartości odżywczej przedsiębiorcy będą musieli stosować się do wymogów rozporządzenia dopiero od 13 grudnia 2016 r.

Nie oznacza to jednak, że 13 grudnia środki spożywcze już znajdujące się na półkach sklepowych będą musiały uzyskać etykiety wedle nowych zasad. Żywność, która została wprowadzona na rynek lub etykietowana przed 13 grudnia 2014 r., będzie mogła pozostać w obrocie do czasu wyczerpania zapasów.

Szczególny środek przejściowy został przewidziany w stosunku do obowiązku podawania informacji o wartości odżywczej. Między 13 grudnia 2014 r. a 13 grudnia 2016 r. podawanie informacji o wartości odżywczej będzie, co do zasady, fakultatywne. Jeżeli producent zdecyduje się umieścić przedmiotową informację na swoim produkcie, to będzie musiał spełnić wymogi rozporządzenia 1169/2011. W przypadku takiej decyzji przedsiębiorca musi jednak posługiwać się nowymi zasadami konsekwentnie, tzn. w ramach jednej etykiety informacja o wartości odżywczej nie może być podawana częściowo w oparciu o zasady stare, a częściowo w oparciu o nowe.

Informacje obowiązkowe

Znany dotychczas katalog informacji obowiązkowych do zamieszczenia w oznakowaniu (opakowaniu bezpośrednim lub etykiecie) pozornie nie uległ dużym zmianom. Nadal obowiązkowe jest umieszczenie informacji takich jak np. nazwa żywności, wykaz składników czy data minimalnej trwałości lub termin przydatności do spożycia.

Zupełnie nowa w obowiązkowym katalogu jest informacja o wartości odżywczej (jednak jak zostało już wspomniane, wymóg jej podawania będzie obowiązywał dopiero od 13 grudnia 2016 r.). Należy także wskazać, że choć z wykazu elementów obowiązkowych usunięte zostało wskazywanie partii produkcyjnej, to może ono być obowiązkowe w przypadku niektórych środków spożywczych na podstawie przepisów krajowych.

Pomimo tego, że na pierwszy rzut oka nie przeprowadzono daleko idących zmian w katalogu informacji obowiązkowych, to jednak zmiana uległo wiele norm szczegółowych dotyczących treści i formy podawania informacji obowiązkowych. Ich pełne opisanie wymagałoby osobnego artykułu. Można wskazać kilka przykładowych zmian, które dają przykład tego, jak szczegółowo należy zweryfikować opakowania dla zapewnienia zgodności z rozporządzeniem 1169/2011.

Jeden z podstawowych elementów, jakim jest wykaz składników, powinien zostać określony w nowy sposób, tj. za pomocą nagłówka, który składa się z wyrazu „składniki” lub zawiera ten wyraz. Weryfikując wykaz składników, warto pamiętać także o tym, że podawanie

składników podobnych lub wzajemnie zastępowalnych (oznaczane przez określenie „zawiera ... i/lub ...”) będzie odbywało się według nowych zasad i nie będzie już mogło się odnosić np. do emulgatorów lub barwników.

Kolejną istotną kwestią jest np. prawidłowe oznaczenie w wykazie składników nanomateriałów. Tego typu składniki, będące owocem postępu technologicznego, a jednocześnie coraz bardziej rozpowszechnione w żywności, muszą być wyraźnie wskazane w wykazie składników. Po nazwie tych składników umieszcza się w nawiasach wyraz „nano”.

Warto pamiętać, że nadal dla określonych kategorii żywności lub składników żywności niezbędne będzie podawanie dodatkowych informacji, przeważnie zawierających uzupełniające informacje dotyczące ich właściwości lub ostrzeżeń dotyczących stosowania. Przykładem mogą być produkty zawierające fitosterole, estry fitosteroli, fitostanole lub estry fitostanoli, jak również produkty z zawartością substancji słodzących lub kofeiny. Chociaż większość z tych informacji była już obowiązkowa wcześniej, to w rozporządzeniu 1169/2011 nadano im nieznacznie odmienne brzmienie. W związku z rygorystycznymi stanowiskami inspekcji handlowej w tym zakresie rekomendowane jest, aby w nowym oznakowaniu zadbać o brzmienie tych informacji w sposób oddający nowe brzmienie.

Alergeny

Kolejna istotna zmiana dotyczy wprowadzenia obowiązku oznaczania w wykazie składników środka spożywczego nie tylko zgodnie z zasadami odnoszonymi się do formułowania wykazu składników, ale także z dokładnym odniesieniem do nazwy substancji lub produktu alergennego wymienionego w załączniku II do rozporządzenia 1169/2011.

Nazwa substancji lub produktów powodujących alergie lub reakcje nietolerancji musi być podkreślona za pomocą pisma wyraźnie odróżniającego ją od reszty wykazu składników, np. za pomocą kształtu, stylu lub koloru tła.

Jeżeli na opakowaniu danego produktu spożywczego nie będzie w wykazie składników, to w oznaczeniu ww. alergenów będzie musiał się znaleźć wyraz „zawiera”, po którym należy podać nazwę substancji lub produktu wymienionego w załączniku II do rozporządzenia 1169/2011.

Przedsiębiorco!

- Czy masz na stanie etykiety, które nie spełniają nowych wymogów? Dla skorzystania z okresów przejściowych konieczne jest, aby przed 13 grudnia stare etykiety były już umieszczone na produktach.
- Czy na Twojej stronie internetowej są aktualne informacje spełniające nowe wymagania rozporządzenia? Do informacji zamieszczanych na stronach internetowych co do zasady nie mają zastosowania okresy przejściowe przewidziane dla opakowań.
- Czy etykiety, które będą stosowane na produktach po 13 grudnia 2014 r., spełniają wszystkie wymogi rozporządzenia 1169/2011 dotyczące m.in.:
 - treści obowiązkowych informacji;
 - spełniania kryterium czytelności, w tym minimalnej wielkości czcionki;
 - oznaczenia składników alergicznych;
 - informacji o kraju lub miejscu pochodzenia żywności lub jej składników.

W sytuacji gdy kilka składników lub substancji pomocniczych w przetworstwie pochodzi od składnika alergennego, etykietowanie produktu musi być sprecyzowane osobno dla każdej substancji i każdego składnika.

W rozporządzeniu 1169/2011 został przewidziany wyjątek od obowiązku oznaczania alergenów. Dotyczy to środków spożywczych, których nazwa wyraźnie odnosi się do danej substancji lub produktu alergennego.

W jednym polu widzenia

Rozporządzenie 1169/2011 wymaga, aby wybrane informacje dotyczące środków spożywczych były umieszczone w tym samym polu widzenia. Pole widzenia zostało zdefiniowane jako „wszystkie powierzchnie opakowania, których treść można odczytać z pojedynczego punktu widzenia”. To ważna zmiana, gdyż wcześniej zwłaszcza w rozporządzeniu MRiRW ws. znakowania środków spożywczych brak było definicji tego pojęcia, choć przepisy niejednokrotnie wymagały umieszczenia informacji w tym samym polu widzenia. Pomimo przyjęcia definicji pojęcie pola widzenia nadal będzie budziło wątpliwości interpretacyjne np. w przypadku opakowań o nieregularnych kształtach.

Zgodnie z art. 13 ust. 5 rozporządzenia 1169/2011 w tym samym polu widzenia należy umieścić:

- nazwę środka spożywczego,
- ilość netto oraz
- rzeczywistą zawartość objętościową alkoholu (w odniesieniu do napojów o zawartości alkoholu większej niż 1,2 proc. objętościowo). Będziemy mieli do czynienia ze zmianą katalogu informacji, które muszą

być w jednym polu widzenia, wcześniej powyżej wskazanym informacjom musiały towarzyszyć także data minimalnej trwałości albo termin przydatności do spożycia.

Ostateczny wykaz informacji znajdujących się w tym samym polu widzenia może jeszcze ulec zmianie – w wyniku wydania przez Komisję Europejską aktów delegowanych, na podstawie upoważnienia zawartego w rozporządzeniu 1169/2011.

Miejsce pochodzenia

Zgodnie z założeniami unijnej reformy oznakowania żywności jednym z istotnych zmian ma być nowe ukształtowanie obowiązków dotyczących informowania o miejscu lub kraju jej pochodzenia.

Dotychczas obowiązywał wymóg zamieszczania takich informacji w sytuacji, gdy brak mogłoby wprowadzić konsumenta w błąd. Obecnie regulacja została dookreślona, m.in. wskazano, że obowiązek informacyjny dotyczy w szczególności sytuacji, gdy informacje towarzyszące środkowi spożywczemu lub etykieta jako całość mogą sugerować, że dany środek spożywczy pochodzi z innego kraju lub miejsca. Taka sytuacja może mieć miejsce np. w razie umieszczenia na etykiecie rysunku polskiej flagi, podczas gdy produkt jest zarówno w całości wytwarzany, jak i pakowany w innym państwie członkowskim. W rozporządzeniu 1169/2011 zostało wskazane wprost, że nazwy, firmy lub adresu podmiotu działającego na rynku spożywczym, które są obowiązkowo umieszczane na etykiecie, nie należy traktować jako oznaczenia kraju lub miejsca pochodzenia. Tym samym należy przyjąć, że byłoby niezasadne kwestionowanie np. produktu

wytwarzanego i pakowanego w Włoszech, dystrybuowanego przez spółkę z siedzibą, której adres w Polsce byłby obecny na opakowaniu, jeżeli w żaden sposób konsumentowi nie byłoby sugerowane, że produkt pochodzi z Polski. Wymóg oznaczenia miejsca lub kraju pochodzenia został wprowadzony także dla wybranych rodzajów mięsa ze świń, owiec, kóz oraz drobiu; z tym że obowiązek w tym zakresie będzie obowiązywał zasadniczo od 1 kwietnia 2015 r.

W rozporządzeniu 1169/2011 przewidziany został nowy wymóg komunikowania konsumentowi sytuacji, w których podstawowy składnik ma inne miejsce lub kraj pochodzenia niż dany produkt, na produkcie zaś została zamieszczona informacja dotycząca pochodzenia całego produktu. Ten budzący kontrowersje wymóg będzie obowiązywał dopiero od momentu wydania aktów wykonawczych, które mają określić szczegółowo, na jakich zasadach wymóg ma być spełniany.

Warto także pamiętać, że dla wielu kategorii produktów spożywczych, np. wołowy czy miodu, już wcześniej wydano szczegółowe przepisy dotyczące obowiązkowego oznakowania produktów zawierających te kategorie żywności. Większość z tych przepisów pozostaje w mocy i należy je traktować jako szczególne regulacje do rozporządzenia 1169/2011. Etykietowanie środków spożywczych takich jak np. miód musi spełniać zatem nowe wymagania ogólne oraz dotychczasowe szczegółowe.

Sankcje

Naruszenie przepisów w zakresie znakowania żywności może skutkować powstaniem sankcji o charakterze: administracyjnym czy karnym oraz odpowiedzialności związanej

z czynami nieuczciwej konkurencji. W przypadku tych pierwszych odpowiedzialność ponoszą osoby fizyczne, natomiast w pozostałych odpowiada również osoba prawna – przedsiębiorca.

Przepisy regulujące sankcje karne określają szeroki zakres czynów zabronionych, z którymi ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności karnej. Ich wspólnym mianownikiem jest możliwość przypisania danemu produktowi szkodliwego wpływu na życie lub zdrowie konsumentów. W kontekście znakowania środków spożywczych szczególnie istotne są sankcje związane z produktami spożywczymi zafałszowanymi. Tym samym z sankcją karnej (grzywna, kara ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku) może wiązać się m.in. nieprawidłowe oznakowanie, w sposób wpływający na bezpieczeństwo środka spożywczego np. przez brak prawidłowego wyróżnienia w oznakowaniu składników alergicznych. Jednocześnie przepisy przewidują zarówno typy uprzywilejowane charakteryzujące się dodatkową cechą, która wpływa na zmniejszenie wysokości kary (np. nieumyślność), jak i kwalifikowane, które ją zwiększają. Wśród tych ostatnich należy wymienić uczylenie z danego czynu źródła zarobku. Odpowiedzialności karnej podlegają osoby fizyczne odpowiedzialne za prowadzenie spraw przedsiębiorcy, np. członkowie zarządu.

Ponadto w związku z naruszeniami przepisów dotyczących oznakowania żywności przedsiębiorcy muszą liczyć się z odpowiedzialnością administracyjną, która wynika z przepisów prawa żywnościowego.

Organami właściwymi do wymierzania kary są zwłaszcza organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej (PIS) oraz Inspekcji Jakości Handlowej

Artykułów Rolno-Spożywczych (IJHAR-S). W przypadku obu wspomnianych inspekcji przepisy krajowe przyznają kompetencję do karania za prowadzenie niewłaściwego znakowania produktów. Sytuację dwiostopniowej kompetencji może wyeliminować wprowadzenie zapowiadanej jednej superinspekcji: Państwowej Inspekcji Weterynarii i Żywności. Obecnie organy PIS mogą wymierzać karę za niewłaściwe znakowanie do wysokości 109 570 zł, natomiast organy IJHAR-S do pięciokrotnej wartości korzyści odniesionej w związku z danym naruszeniem.

Dodatkowo w ramach odpowiedzialności za znakowanie produktu należy mieć na uwadze przepisy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Regulują one odpowiedzialność za czyn nieuczciwej konkurencji. Ich zakres określono bardzo szeroko, wskazując, że czynem nieuczciwej konkurencji jest każde działanie pozostające w sprzeczności z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża ono lub narusza interes innego przedsiębiorcy bądź klienta. Przykładem takiego działania jest kopiowanie produktu, polegające na powielaniu jego zewnętrznej postaci, które może wprowadzić klientów w błąd co do tożsamości tego produktu lub jego producenta. Ponadto czyn nieuczciwej konkurencji może wynikać np. z wprowadzającego w błąd oznakowania produktu odnośnie do sugerowanego miejsca lub kraju pochodzenia produktu. Omawiane postępowanie dotyczy przed właściwym sądem powszechnym z powództwa przedsiębiorcy, którego prawa zostały naruszone. Istotna, z punktu widzenia usunięcia naruszenia, jest możliwość wnioskowania o dokonanie zabezpieczenia poprzez sądowe nakazanie

zaprzestania dokonywania naruszenia.

Nie wszyscy zdążą?

Obserwacja rynku środków spożywczych prowadzi do konkluzji, że pomimo długiego okresu przejściowego (3 lata) znaczna część producentów żywności oraz innych podmiotów zobowiązanych do stosowania się do rozporządzenia 1169/2011 nie jest wciąż przygotowana do nadchodzących zmian.

Niemala jest liczba kontrowersji związanych z interpretacją poszczególnych rozwiązań zawartych w rozporządzeniu 1169/2011. Należy podkreślić, że nie tylko przedsiębiorcy będą musieli zmierzyć się z zasygnalizowanymi niejasnościami, które zafundował nam unijny prawodawca. Również pracownicy poszczególnych inspekcji nadzorujących rynek żywności będą musieli stosować częściowo niejasne przepisy ww. rozporządzenia.

Ze względu na to, że praktyka interpretacji i stosowania rozporządzenia 1169/2011 będzie się dopiero kształtować, należy zachęcić przedsiębiorców funkcjonujących na rynku środków spożywczych (w szczególności producentów) do czynnego uczestniczenia w tym procesie. Niewątpliwie dobrym sposobem osiągnięcia tego celu jest merytoryczna dyskusja z poszczególnymi inspekcjami nadzorującymi rynek żywności.

W naszej ocenie przedsiębiorcy mogą mieć realny wpływ na sposób rozstrzygnięcia kontrowersji dotyczących interpretacji rozporządzenia – jest to szansa, którą należy skutecznie wykorzystać.

Jednocześnie zachęcamy do dokonywania szczegółowej analizy prawnej oznakowania środków spożywczych ze względu na ryzyka prawne i biznesowe, jakie wiążą się z popełnieniem błędów.

Odpowiedzi na wybrane pytania i wątpliwości

1 Czy sprzedaż produktów spożywczych przez internet wiąże się z dodatkowymi obowiązkami? W jaki sposób należy realizować obowiązek informowania konsumenta przy sprzedaży produktów spożywczych na odległość?

W przypadku sprzedaży na odległość należy przekazać konsumentowi wszystkie podstawowe informacje dotyczące danego środka, które są obowiązkowe dla opakowania danego produktu (z wyjątkiem daty przydatności do spożycia).

Przykładem sposobu prawidłowego rozwiązania jest przedstawienie zdjęcia opakowania produktu zawierającego wszystkie obowiązkowe informacje lub przedstawienie tabelarycznego wykazu tych informacji obok nazwy produktu. Istotne jest, aby te informacje były czytelne dla przeciętnego konsumenta.

2 Czy wymóg stosowania odpowiedniej wielkości czcionki dotyczy również środków spożywczych sprzedawanych w internecie?

W naszej ocenie wymóg zapewnienia wyraźniej czytelności etykiety przy użyciu czcionki o odpowiedniej wysokości x (zdefiniowanej w rozporządzeniu 1169/2011) nie powinien dotyczyć zamieszczania informacji na temat sprzedanej przez internet żywności. Przedmiotowy wniosek można uzasadnić na dwa sposoby.

Po pierwsze, przepis art. 13 ust. 2 rozporządzenia wymaga, aby dane szczegółowe dotyczące żywności były wydrukowane na opakowaniu lub etykiecie. Po drugie, czytelność jakichkolwiek treści zamieszczonych w internecie jest uzależniona od wielu czynników leżących po stronie odbiorcy przekazu, a nie jego nadawcy. Przykładowo można podać rozdzielczość monitora oraz ustawienie przeglądarki internetowej, na które nadawca przekazu nie ma wpływu. W związku z tym wykorzystanie przez producenta żywności odpowiedniej wielkości czcionki nie oznacza, że treść ulotki będzie wystarczająco czytelna dla konsumenta korzystającego z internetu.

3 W oznakowaniu czekoladek, zrobionych wyłącznie ze składników pochodzących z Polski, produkowanych i pakowanych w Polsce, przedsiębiorca chce umieścić niemiecką flagę oraz obrazek rolnika w niemieckim stroju regionalnym. Na opakowaniu podane są dane dystrybutora – spółki z siedzibą w Niemczech. Przedsiębiorca nie planuje umieszczać na opakowaniu informacji, że krajem pochodzenia czekoladek jest Polska. Czy jest to dopuszczalne?

Proponowane rozwiązanie wiąże się z istotnym ryzykiem zakwestionowania. Wspomniane elementy oznakowania (flaga i rysunek rolnika) mogą zostać uznane za sugerujące Niemcy, jako kraj pochodzenia. Sam adres dystrybutora na terenie Niemiec nie rozwiązuje sygnalizowanego problemu, gdyż cały proces technologiczny dotyczący produktu odbywa się w Polsce. Dla finalnej oceny ryzyka należałoby dokonać weryfikacji prawnej całości oznakowania.

4 Czy możliwe jest stosowanie w oznakowaniu żywności opakowanej nagłówka „skład” dla określenia wykazu składników?

Nie rekomendujemy takiego rozwiązania. Używanie określenia „skład” jest związane z wysokim ryzykiem zakwestionowania. Zgodnie z rozporządzeniem 1169/2011 wykaz składników należy oznaczać za pomocą nagłówka „składniki” lub zawierającego ten wyraz. Choć różnica pomiędzy określeniem „skład” a „składniki” może wydawać się minimalna, to organy inspekcji odpowiedzialnych za kontrolę przestrzegania wymogów dotyczących znakowania żywności stoją na stanowisku, że określenie „skład” nie będzie mogło być już stosowane na nowych opakowaniach.

5 Czy producent, który ma spory zapas produktów w magazynie wyprodukowanych przed 13 grudnia, wprowadzając je po wejściu w życie rozporządzenia, powinien zmienić etykiety?

W naszej ocenie w świetle regulacji środków przejściowych wystarczy, aby wyprodukowana żywność była opatrzona etykietą przed 13 grudnia 2014 r., żeby móc ją wprowadzić na rynek i pozostawić do wyczerpania zapasów.

6 Co producenci powinni zrobić z etykietami, które posiadają w zapasie, ale nie spełniają one nowych wymogów oznakowania?

Jeśli przedmiotowe etykiety zostały wyprodukowane, ale nie wykorzystano ich do oznakowania środków spożywczych przed 13 grudnia 2014 r., to przedmiotowych etykiet nie będzie można wykorzystać do znakowania.

Sprzedaż przez internet

Jednym z nowych obszarów, które wymagały dodatkowego uregulowania, była rozwijająca się bardzo dynamicznie sprzedaż środków spożywczych na odległość. W praktyce będzie to w dużej mierze sprzedaż dokonywana za pomocą internetu. Nie zmienia to jednak faktu, że przepisy uregulowane w art. 14 rozporządzenia 1169/2011 należy odnosić również do innych form prowadzenia handlu na odległość, np. gazetki, które umożliwiają dokonywanie zakupów wraz z dostawą do domu. W motywach przyjęcia analizowanego rozporządzenia (pkt 27) ustawodawca europejski wskazał, że „wszelka żywność dostarczana za pośrednictwem sprzedaży na odległość powinna spełniać te same wymogi informacyjne co żywność sprzedawana w sklepach”. Dodał, że „koniecznym jest jasne stwierdzenie, że w takich przypadkach odpowiednie obowiązkowe informacje na temat żywności powinny być również dostępne przed ostatecznym dokonaniem zakupu”. Najważniejszym założeniem regulacji związanych ze sprzedażą na odległość jest, że wszystkie obowiązkowe informacje dotyczące żywności powinny być dostępne konsumentowi w momencie zakupu. Dodatkowo informacje te muszą znajdować się w materiałach towarzyszących sprzedaży na odległość lub być dostarczane z użyciem innych środków wyraźnie określonych przez dany podmiot działający na rynku spożywczym. Zarówno dla sprzedaży za pośrednictwem internetu, jak i pozostałych środków obowiązek ten może zostać zrealizowany poprzez zamieszczenie zdjęć produktów lub dodatkowych informacji w formie tabeli. Ważne jest, aby wszystkie informacje były jasne i czytelne, tak aby potencjalny konsument mógł zapoznać się ze wszystkimi wymaganymi informacjami przed dokonaniem jego zakupu. Z perspektywy przedsiębiorcy istotny jest również zakaz obciążania kosztami przekazania ww. informacji poszczególnych konsumentów. Innymi słowy przedsiębiorca nie może wymagać żadnych dodatkowych opłat ze strony kupującego w zamian za ich przekazanie. Za zamieszczenie treści na temat żywności odpowiada także podmiot, do którego należy strona internetowa, np. wirtualny sklep, nawet jeżeli nie jest związany bezpośrednio z wytwórcą.

Czytelność czcionki

Zgodnie z regulacją rozporządzenia 1169/2011 obowiązkowe informacje dotyczące środków spożywczych muszą być umieszczone w widocznym miejscu w taki sposób, aby były jednocześnie dobrze widoczne i wyraźnie czytelne (a w stosownych przypadkach również nieusuwalne). Ponadto przedmiotowe informacje nie mogą być w żaden sposób ukryte, zasłonięte, pomniejszone lub przerwane jakimikolwiek innymi nadrukami, ilustracjami czy innym materiałem.

Nowe zasady znakowania odnoszą się również do wielkości czcionki, którą podane są obowiązkowe dane szczegółowe na temat żywności. Jeżeli dane obowiązkowe znajdują się na opakowaniu produktu lub na załączonej do niego etykiecie, to muszą być wydrukowane w sposób zapewniający wyraźną czytelność – przy użyciu czcionki, której wysokość x wynosi co najmniej 1,2 mm. Natomiast w przypadku opakowań lub pojemników, których największa powierzchnia ma pole mniejsze niż 80 cm kw., wysokość x rozmiaru wynosi co najmniej 0,9 mm. Przedmiotowa wysokość x czcionki została wskazana w załączniku IV do rozporządzenia (patrz rysunek poniżej).

Legenda

- 1 – linia wydłużenia górnego
- 2 – linia wersalika
- 3 – średnia linia pisma
- 4 – linia pisma
- 5 – linia wydłużenia dolnego
- 6 – wysokość x
- 7 – rozmiar czcionki